

partipolitiske Tanker og Hensigter, hvis formodede Beskaffenhed jeg ikke kender, men som jeg heller ikke har nogen Anledning til at komme ind paa“. „Mange Rigsdagsmænd er blevet tilskyndet til at bringe Spørgsmaalet frem paa den ene eller den anden Maade, og det har derfor været Genstand for gentagne Forhandlinger indenfor vort Parti, hvorvidt det burde ske. Men vi er hver Gang kommet til det Resultat, at vi paa den Maade vilde kunne komme til at skade Sagen i Stedet for at fremme den. Saa er der imidlertid sket dette, at der med den højtærede Forsvarsministers Tiltrædelse og Tilslutning er blevet aabnet en Nationalindsamling, hvis Udbytte stilles til Krigsbestyrelsens fri Raadighed til Sikring imod en Overrumpling . . . Der er nu ikke nogen Tvivl om, at den højtærede Forsvarsminister, ikke blot ifølge sin Stilling, men ogsaa som den forsvarsvenlige Mand, som hvilken vi kendte ham i saa mange Aar, med inderlig Sympati er Vidne til denne patriotiske Folkebevægelse, og vi kunde derfor tænke os, at den kunde være egnet til at ijerne hans Betæneligheder overfor Indsamlingen i den første snævre Kreds, ligesom den har fjernet vore Betæneligheder ved at bringe vort Forsvar paa Bane i Dag.

Af *Forsvarsministerens* Svar anføres følgende:

Den frivillige Forsvarsindsamling begyndte i Hemmelighed og, som den ærede Ordfører udtalte i en mindre Kreds — man har opgivet Antallet af dem, som har begyndt denne Sag og rejst den og foretaget den første Indsamling, til at være ca. to Hundrede, — og denne første Indsamling havde til Formaal, at der paa Københavns Fæstnings Nordfront skulde anlægges for $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. nogle Feltbefæstningsanlæg. Nu mener jeg, at hvis disse Mænd, der rejste Sagen med dette Formaal for Øje, ikke har haft andet for Øje end dette ene, var den naturligste Vej for dem at gaa, naar de vilde begynde paa en saadan Sag, til den ansvarlige Minister. Det gjorde de ikke. Det var et rent Tilfælde, at et Blad her i København røbede, at en saadan Bevægelse i al Hemmelighed var sat i Gang, og nogen Tid efter erfarede jeg, at et Par Mænd af den nævnte hemmelige Komité havde henvendt sig ikke til mig, ikke til Forsvarsministeren, ikke til Ministerchefen, men paa allerhøjeste Sted og under en Form, som jeg maatte finde i højeste Grad ukonstitutionel, idet man gik ud fra, at man kunde afgive den halve Million, som den Gang knap var indsamlet — der var indsamlet 425,000 Kr. —, ikke til den ansvarlige Minister, men til to Generaler, den kommanderende General i første Generalkommandodistrikt og Chefen for Generalstabens, og saa mente man, at man kunde lade de omhandlede Værker anlægge midlertidig, og naar Krigsfaren var overstaaet,